Р Е Ш Е Н И Е
№ 42731

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 35 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7913** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.
Производството е образувано по жалба на М. Б. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Т., [дата на раждане] , съд. адр. [електронна поща] срещу заповед рег. № 96276/17.06.2026 г. , издадена от Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи, с която е отнето правото на продължително пребиваване на жалбоподателя на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 24и, ал. 19 от ЗЧРБ. За да постанови заповедта органът е взел предвид, че жалбоподателят е с разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" на основание чл. 24и от ЗЧРБ, като е сключил трудов договор с работодателя „КОЛПОЙНТ НЮ ЮРЪП“ ЕАД, който е прекратен по взаимно съгласие, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, със заповед № 18853/29.05.2026 г. Взето е предвид, че прекратяването на трудовия договор е основание за отнемане на правото на продължително пребиваване на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 24и, ал. 19 от ЗЧРБ, според които съответно - отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато: са отпаднали основанията по чл. 24, 24а, 24б, 24в, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р, чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13, 16 и 17, чл. 25в, 25г, 33а, 33г, 33к, 33л, 33п и 33т … ; … От датата на прекратяване на трудовото правоотношение се прекратява и правото на пребиваване. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на заповедта, като основава възраженията си предимно на нетранспонираната в указания срок Директива (ЕС) 2024/1233 на Европейския парламент и на Съвета от 24 април 2024 година относно единна процедура з кандидатстване на граждани на трети държави за единно разрешение за пребиваване и работа на територията на държава членка

и относно общ набор от права за работници от трети държави, законно пребиваващи в държава членка /Директивата/, която не допуска отнемане на правото на продължително пребиваване на чужденеца незабавно след прекратяване на трудовия договор, а се дава съответния срок за сключване на друг трудов договор. Ето защо, моли отмяна на процесната заповед. Претендира деловодни разноски.
Ответникът Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски.
Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.
Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:
Страните не спорят, че заповед рег. № 96276/17.06.2026 г. , издадено от Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи, с която е отнето правото на продължително пребиваване на жалбоподателя на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 24и, ал. 19 от ЗЧРБ. За да постанови заповедта органът е взел предвид, че жалбоподателят е с разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" на основание чл. 24и от ЗЧРБ, като е сключил трудов договор с работодателя „КОЛПОЙНТ НЮ ЮРЪП“ ЕАД, който е прекратен по взаимно съгласие, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, със заповед № 18853/29.05.2026 г. Взето е предвид, че прекратяването на трудовия договор е основание за отнемане на правото на продължително пребиваване на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 24и, ал. 19 от ЗЧРБ, според които съответно - отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато: са отпаднали основанията по чл. 24, 24а, 24б, 24в, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р, чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13, 16 и 17, чл. 25в, 25г, 33а, 33г, 33к, 33л, 33п и 33т … ; … От датата на прекратяване на трудовото правоотношение се прекратява и правото на пребиваване.
Заповедта е издадена във формата по чл. 59 от АПК и от компетентния орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, поради което е валиден административен акт.
Административният орган формално е приложил чл. 24и, ал. 19 от ЗЧРБ, според който - От датата на прекратяване на трудовото правоотношение се прекратява и правото на пребиваване, и е постановил процесната принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЦРБ – отнемане на правото на пребиваване в Република България. Основателно, е обаче, възражението на жалбоподателя, че процесните отношения се уреждат от Директива (ЕС) 2024/1233 на Европейския парламент и на Съвета от 24 април 2024 година относно единна процедура за кандидатстване на граждани на трети държави за единно разрешение за пребиваване и работа на територията на държава членка и относно общ набор от права за работници от трети държави, законно пребиваващи в държава членка /Директивата/ и съгласно чл. 18, § 1 от Директивата същата е следвало да бъде транспонирана до 21.05.2026 г., което не е сторено/налице е законопроект за изменение на ЗЧРБ с цел транспониране на Директивата/. Ето защо, съгласно практиката на СЕС, задължителна за всички съдилища и учреждения в Република България, на основание чл. 633 от ГПК, Директивата има непосредствено действие. Съгласно чл. 11 § 2 от Директивата, държавите членки допускат притежателят на единно разрешение да променя работодателя си, като могат да обвържат правото на притежателя на единно разрешение да променя работодателя си с някое от условията, посочени в параграф 3. Правилни са доводите на жалбоподателя, че съгласно чл. 11 § 4 от Директивата, с прекратяването на трудовия договор, и

предвид правото на чужденеца по § 2 да променя работодателя си, не се прекратява предоставеното право на пребиваване, а се дава съответния срок за сключване на трудов договор с нов работодател, като разбира се се спазват правилата за достъп до трудовия пазар на Република България. Конкретно цитираната норма от Директивата предвижда, че:
4. Безработицата сама по себе си не представлява основание за отнемане на единно разрешение, при условие че:
а) общият период на безработица не надвишава три месеца в рамките на срока на валидност на единно разрешение или шест месеца, ако гражданинът на трета държава е притежавал единно разрешение в продължение на повече от две години;
б) началото и когато е приложимо, краят на всеки период на безработица се съобщават на компетентните органи на съответната държава членка в съответствие с приложимите процедури.
Чрез дерогация от първа алинея, буква а), държавите членки могат да допуснат притежател на единно разрешение да бъде безработен за по-дълъг период.
За целите на първа алинея, буква б) държавите членки определят дали гражданинът на трета държава или работодателят на гражданина на трета държава уведомява компетентните органи.
За периоди на безработица, по-дълги от три месеца, държавите членки могат да изискат от притежателите на единно разрешение да представят доказателства, че разполагат с достатъчно средства, за да се издържат, без да ползват системата за социално подпомагане на съответната държава членка.
Ако безработен притежател на единно разрешение намери нов работодател в рамките на допустимия период на безработица, посочен в настоящата алинея, и ако държава членка обвързва започването на ново трудово правоотношение с някое от условията, посочени в параграф 3, тя допуска притежателят на единно разрешение да остане на нейна територия, докато компетентните органи направят проверка на изпълнението на условията, посочени в параграф 3, дори ако допустимият период на безработица е изтекъл.
В конкретния случай сроковете по чл. 11 § 4, б. „а“ от Директивата не са изтекли – прекратяването на трудовия договор е със заповед № 18853/29.05.2026 г. , връчена на жалбоподателя на 02.06.2026 г. , а процесната заповед за ПАМ е издадена на 17.06.2026 г.
Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна.
На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 525,11 евро деловодни разноски.
Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ , по жалба на М. Б. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Т., [дата на раждане] , съд. адр. [електронна поща] , заповед рег. № 96276/17.06.2026 г. на Директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи, с която е отнето правото на продължително пребиваване на жалбоподателя на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 24и, ал. 19 от ЗЧРБ.
ОСЪЖДА ДИРЕКЦИЯ „МИГРАЦИЯ“- МИВИСТРЕСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя М. Б. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Т., [дата на раждане] , съд. адр. [електронна поща], на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 525,11 евро деловодни разноски.
Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.